

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 7. februar 2025
Kontor: Straffuldbyrdseskontoret
Sagsbeh: Signe Rikke Øster
Sagsnr.: 2025-00385
Dok.: 3575990

Besvarelse af spørgsmål nr. 421 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 421 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 10. januar 2025. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Lorentzen Dehnhardt (SF).

Peter Hummelgaard

/

Thomas Jørn Rasmussen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 421 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren redegøre for, hvorfor der ikke i lovgivningen om udslusning fra Kriminalforsorgen skelnes, mellem danske statsborgere, som skal udsluses her i landet og udenlandske borgere, der skal udvises, jf. at reglerne siger, at der også skal forberedes udslusning for udlændinge, hvilket ikke giver mening al den stund, at de ikke skal blive i Danmark efter afsoningen, vil ministeren redegøre for, hvad han vil gøre for at rette op på den u hensigtsmæssighed, og vil ministeren ligeledes forklare, hvorfor reglerne tilsiger, at der skal behandles udgang for udviste på trods af, at disse aldrig får udgang, set i lyset af at disse sagsgange belaster fængselsbetjentene unødigt og lægger beslag på ressourcer, der kan bruges bedre?”

Svar:

1. Adgangen til udstationering til kriminalforsorgens udslusningsfængsler eller til eget hjem med fodlænke er et normalt led i afsoningen for dømte med en tidsbestemt fængselsstraf på mere end 6 måneder.

Det fremgår af straffuldbyrdeleslovens § 50 a, stk. 1, at kriminalforsorgen bestemmer, om indsatte, der er idømt tidsbestemt fængselsstraf i mere end 6 måneder, kan udstationeres til egen bopæl under intensiv overvågning og kontrol (såkaldt ”back door”-fodlænke) eller til udslusningsfængsel, når en tredjedel af straffen er udstået, der ikke skønnes at være risiko for misbrug af udstationeringen, og hensynet til retshåndhævelsen ikke i øvrigt taler imod udstationering.

Det fremgår af forarbejderne, at der med bestemmelsen i straffuldbyrdeleslovens § 50 a, stk. 1, indførtes en pligt for kriminalforsorgen til af egen drift at behandle spørgsmålet om udstationering i *alle* relevante sager, hvor de tidsmæssige betingelser er opfyldt, jf. Folketingstidende 2021-22, tillæg A, L 180 som fremsat, side 125.

Indsatte, der er dømt for seksualforbrydelser i medfør af straffelovens § 216 eller § 225, jf. § 216, kan imidlertid ikke udstationeres i medfør af straffuldbyrdeleslovens § 50 a. Ligeledes gælder det, at indsatte – som af politiet skønnes at have tilknytning til en gruppe af personer, som er aktivt involveret i en verserende voldelig konflikt med en anden gruppe af personer, og hvor politiet oplyser, at der inden for den gruppe, som den

dømte skønnes at have tilknytning til, som led i konflikten er anvendt skydevåben, knive eller blankvåben mv. eller eksplosivstoffer, som på grund af deres særdeles farlige karakter er egnet til at forvolde betydelig skade, eller er begået brandstiftelse omfattet af straffelovens § 180 – heller ikke kan udstationeres efter straffuldbyrdelseslovens § 50 a. Dette følger af § 50 a, stk. 5 og 6.

Det betyder, at kriminalforsorgen for alle andre indsatte end dem, der er nævnt ovenfor, er forpligtet til af egen drift at behandle spørgsmålet om udstationering i alle sager, hvor de tidsmæssige betingelser er opfyldt, herunder også for så vidt angår indsatte, som er udvist af landet ved dom.

Nogle udvisningsdømte vil blive prøveløsladt efter straffelovens § 38, stk. 1 eller 2, hvis det vurderes, at prøveløsladelsen ikke er utilrådelig, og at den pågældende udvisning umiddelbart kan gennemføres. Udvisningsdømte vil i disse tilfælde opfylde den tidsmæssige betingelse om, at udstationering tidligst kan ske otte måneder før forventet prøveløsladelse, jf. straffuldbyrdelseslovens § 50 a, stk. 2.

Udvisningsdømte vil dog i langt de fleste tilfælde få afslag på udstationering. I hovedparten af sagerne begrundes afslaget med, at der er risiko for misbrug af udstationeringen på grund af en undvigelsesrisiko. Af samme grund vil udvisningsdømte, der undtagelsesvist får tilladelse til udgang, typisk alene få tilladelse til ledsaget udgang. Udvisningsdømte vil som udgangspunkt også afsone i lukket fængsel under hele afsoningen netop på grund af undvigelsesrisikoen.

2. Sagsbehandlingen i forbindelse med en udstationering indebærer typisk, at der i fængslerne bestilles tolk mv. for at forberede sagen, som den indsatte opfordres til at deltage i oplysningen af. Sagsbehandlingen kan give de indsatte en forventning om udstationering, hvilket kan medføre et forhøjet konfliktniveau i fængslerne, idet de pågældende indsatte eventuelt reagerer med frustration over at have skullet medvirke til en sagsbehandling, som oftest kan opfattes som udsigtsløs på forhånd.

Hovedformålet med udstationering efter straffuldbyrdelseslovens § 50 a er, at den indsatte skal resocialiseres i det danske samfund efter afsoning og derved få mulighed for at opretholde kontakt og bygge bro til det omgivende samfund, som den indsatte skal fungere i efter endt afsoning. Indsatte, der er udvist af landet ved dom, befinder sig ikke i en sammenlignelig situation

med øvrige indsatte, idet de ikke har samme behov for resocialisering i det danske samfund.

3. Jeg har den 24. januar 2025 sendt et udkast til lovforslag om ændring af bl.a. straffuldbyrdeleslovens § 50 a i offentlig høring med henblik på fremsættelse i Folketinget i løbet af foråret. Med lovforslaget foreslås det, at straffuldbyrdeleslovens § 50 a ændres således, at sager vedrørende udstationering af indsatte, der er udvist af landet ved dom, alene skal behandles efter ansøgning.

Det forudsættes i den forbindelse, at kriminalforsorgens personale vejleder de indsatte om, hvilke konkrete omstændigheder der skal være til stede, for at de pågældende opfylder betingelserne for udstationering efter straffuldbyrdeleslovens § 50 a. Vejledningen kan give den indsatte de fornødne forudsætninger for at overveje, om den pågældende vil indgive ansøgning om udstationering.

Lovforslaget har ikke til hensigt at afskære udvisningsdømte indsattes ret til at få prøvet, om betingelserne for udstationering i det konkrete tilfælde er opfyldt, men alene at sagsbehandlingsproceduren herfor ændres, således at kriminalforsorgen ikke længere af egen drift skal behandle spørgsmålet om udstationering i disse sager, selvom de tidsmæssige betingelser herfor er opfyldt.